

[Ellen Poulsen.]

sidste ærede taler og i udvalget, at det først og fremmest er i brugen af forebyggende midler. Jeg vil ikke bestride, at en sådan oplysning kan være nødvendig og er nødvendig flere steder; men hvis den ikke gives under helt forsvarlige former, kan den gøre mere skade end gavn, og her tænker jeg især på ungdommen. Det kan være meget rigtigt, når man siger, som det blev sagt til mig ved lovforslagets første behandling, at det ikke specielt er de unges problemer, man tænker på ved gennemførelsen af et lovforslag som dette. Men når man vil gennemføre en lov, der griber så afgørende ind på rent menneskelige områder, som den kommende svangerskabslov vil gøre, kan man ikke frasige sig det store ansvar, som kommer til at hvile på dette høje ting, og man må ikke glemme, at man har pligt til her først og fremmest at tænke på ungdommen. Det er ikke uden grund, at mange forældre i dag er ængstelige, når de skal sende deres børn ud i livet. Det er jo ikke skik i dag at tale altfor meget om ansvar og pligt, men skal vi herindefra tilbyde dansk ungdom og hjemmene en hjælp på dette særlige område, må den først og fremmest bestå i, at man lærer de unge, hvilket ansvar og hvilke pligter de har, og hvilken risiko de kommer ud for, når de indlader sig i et erotisk forhold.

Vi må tage ganske bestemt afstand fra den tanke, der har været fremført, at man på et endog meget tidligt tidspunkt skulle lære de unge, navnlig i byerne, brugen af præventive midler; der har endda været tale om, at man burde lære de unge dette i skolernes ældste klasser. Vi vil bestemt vende os imod, at en sådan undervisning under nogen form skulle gives kollektivt; det gælder både skoler, ungdomsskoler og andre steder, hvor unge er samlede.

Når vi nu står overfor gennemførelsen af et forslag til ny svangerskabslov og derfra mange sider er udtalt ønske om de udvidelser, som her er foreslået, vil jeg gerne pege på det mærkelige i, at det ikke

er ønsker og krav fra den store befolkning, der har forårsaget denne lovændring, og der er heller ikke fra folketingets medlemmers side vist dette lovforslag nogen særlig stor interesse. Der har ikke været holdt store møder, som er resulteret i resolutioner, der blev sendt herind under sagens behandling. I det hele taget tror jeg ikke, at man ved fremsættelsen af dette lovforslag har været i kontakt med de krav og ønsker, som ude i den store befolkning findes med hensyn til disse problemer.

Jeg vil derfor på mindretallets vegne — og jeg kan måske sige på den overvejende del af mit partis vegne — stærkt anbefale de ændringsforslag til lovforslaget, som mindretallet har stillet.

Erna Sørensen: Da man i sin tid her i tinget besluttede at nedsætte en kommission med henblik på ændringer i den gældende svangerskabslovgivning, skete det, fordi vi alle var vidende om, at der foregik i tusindvis af illegale svangerskabsafbrydelser rundt omkring i landet. Overfor dette kunne vi ikke forholde os passive; vi måtte gøre noget for at skabe bedre og sundere forhold. Dette har for mig været baggrunden for hele vort arbejde både i svangerskabskommission og i det udvalg, hvis arbejde nu er ved at være afsluttet, og når jeg næsten helt igennem har kunnet tilslutte mig udvalgsflertallets betænkning, er det, fordi jeg mener, at man, hvis de af ministeren, udvalget og det flertal, hvori jeg er repræsenteret, stillede ændringsforslag vedtages, vil få ordnede forhold på et område, hvor de nugældende regler ikke har ydet den tilstrækkelige mulighed for hjælp.

Jeg kan ikke give tilslutning til de ændringsforslag, der er stillet af de ærede medlemmer fru Ellen Poulsen, hr. Kristen Amby og hr. Fibiger m. fl., idet jeg ikke mener, at man, hvis disse ændringsforslag vedtoges, ville kunne løse den opgave, som ligger foran os. De nævnte ærede medlemmer vil fastholde den gældende regel i loven af 1937; de vil sætte et punktum